

Els actors es preparen per al circ electoral italià

La ja quasi pertinaç inestabilitat governamental a Itàlia obliga un cop més a convocar eleccions anticipades. Berlusconi, primer, i Lamberto Dini, després, no han aconseguit el desitjat equilibri.

La setmana passada es van saber els resultats de la decisió d'un circ de Milà que —seguint les consignes ecologistes del govern— havia prescindit de tigres, d'elefants i de la resta d'animals: un desastre econòmic. El públic ha deixat d'anar-hi i s'han arribat a fer funcions per a una vintena o una trentena d'espectadors.

El domador i propietari del circ, Nando Orfei, ara en vaga de fam, denunciava "l'obtusitat de la burocràcia, la insensibilitat dels polítics i del govern, i el desinterès del públic que hauria de premiar una actitud honesta i ecologista com aquesta".

La cita electoral del diumenge 21 és potser una de les més complexes que s'hagin viscut aquests últims anys en aquest país que sap desplegar una enorme vitalitat en tots els terrenys, però que fa molts anys (abans i després de la gran neteja anti-corrupció) que arrossega una inestabilitat governamental que no deixa de sorprendre els ensopits socis comunitaris.

Aires enrarits. El març del 1994 els italians ja van assajar un nou sistema electoral que havien cregut que canviaria el país i eliminaria la partitocràcia. Molts partits es van coalitzar aleshores, si bé conservant estructures i identitats pròpies. La novetat va ser la candidatura del magnat Silvio Berlusconi, que va convèncer els electors que ell representava "els aires nous" que necessitava el país. Berlusconi va guanyar, però només va durar vuit mesos. Va acabar atrapat en el seu propi discurs anticorrupció, quan els fiscals de Milà van començar a investigar el suborn de les seves empreses a la Guàrdia de Finances. Ara tornen a les urnes després d'el govern tècnic de Lamberto Dini.

Itàlia es debat doncs, un cop més, entre els dos clàssics oponents: la dreta i l'esquerra, els anomenats Pol de la Llibertat i l'Ulivo. El Pol de la Llibertat és format per Forza Italia, l'ex-neofeixista Aliança Nacional i dos petits grups democristians. A l'altre costat, el centre-esquerra, l'Ulivo, és format pels ex-comunistes del PDS com a força, els populars ex-democristians, les restes dels socialistes, la Rete i els Verds.

Les cares que s'enfronten als cartells són clarament oposades. D'una banda, Berlusconi veu com el seu líder a la coalició de dreta és superat per la popularitat creixent de l'ex-neofeixista Gianfranco Fini.

A l'altra banda, el líder de l'Ulivo, Romano Prodi,



ARXIU / EFE

no és tampoc indiscutible. El cap de files dels ex-comunistes, Massimo d'Alema, exerceix de fet amb molta més autoritat i popularitat aquest paper. Però el gris Prodi tem especialment la presència a la coalició d'un home que fins fa poc no comptava gens. Es tracta de l'actual cap de govern, Lamberto Dini, un tècnic fred i obscur que de fet no té res d'esquerra, però que és increïblement popular. Amb habilitat i maneres florentines, aquest monetarista ortodox podria ser paradoxalment la clau de l'èxit de l'esquerra a les urnes.

Tothom valora la seva capacitat de governar i els seus bons resultats. L'estabilitat de la lira i la reforma pactada de les pensions l'avalen davant un electorat més despistat que mai. A aquest desconcert, cal sumar-hi, a la Itàlia septentrional, la presència de la Lliga Nord, aïllada de les dues grans coalicions, i que ara va de secessionista per arrencar vots d'on sigui. Si el partit de Bossi és un cop més la força necessària per a formar govern, qui hi hagi de comptar les passarà francament malament. Els primers sondatges donen igualtat amb petites diferències entre ambdues coalicions.

El circ electoral s'ha posat en marxa i Clinton ha donat el *nihil obstat* nord-americà a una possible victòria de l'esquerra. Però no oblidem que en aquest envelat no hi ha posicions ecologistes que valguin i que les feres encara poden oferir molt d'espectacle.

Romano Prodi s'entrena per a les eleccions. El líder de l'Ulivo té contrincants més ben situats que ell en la mateixa coalició.

Vicenç Lozano